ANUL I.— Nr. 4. CENZURAT. 4 PAGINI 2 LEI. PITEŞTI, 20 IULIE 1935.

„Cuvântul Argeşului"

Organ bilunar de luptă naţională şi informaţie cinstită.

Director: Leon Popescu.

Redacţia şi Administraţia: Piteşti. — Strada Doamna Bălaşa Nr. 45

Tipografia „Liga Poporului"

Tineretul de poză, de necesitate şi de luptă

Problema generaţiei tinere a devenit, dela o vreme, capitală, obsedantă chiar. Speculată şi de chemaţi şi de nechemaţi, prin ea însăşi, prin faptul că interesează că tulbură şi zdruncină, sub forme diferite putregaiul celeilalte generaţii crescută pe raţionalismul destructiv al veacului trecut, problema aceasta e mai mult de cât serioasă.

Am zis: chemaţi şi nechemaţi, despre cei ce speculează problema tineretului, iar despre acest tineret că interesează sub diferite forme. Voi mai adăoga separaţiunii acesteia un om care nu e nici chemat nici nechemat în mijlocul generaţii noi, ci-i născut în ea, rupt din ea, călit în cuptorul suferinţelor legendare şi un tineret care, tocmai pentru faptul că nu se poate vorbi de el, interesează mai mult, pentru că el şi numai el a pus problema tineretului în general, pe creerul amorf al celor din prima categorie.

A-şi închipui cineva că Ion Mihalache, această cruntă desamăgire a ţărănimii româneşti, îşi pune flăcăii sătui să îmbrace cămaşa verde şi să facă Universitate ţărănească sub teii Câmpu-Lungului Muşcelean, numai de dragul lor, e o aberaţie. Ion Mihalache are viziunea viitorului. Îşi dă seama că se nărue, că nu mai poate stăvili, ori câte ameninţări şi declaraţii ar face, pietrele din soclul democraţiei imorale şi inutile. El caută să rupă timpului lor, tineri desorientaţi, amăgindu-i în braţele de vis ale bugetelor sau fondurilor nejustificate. Tineretul acesta e impropriu timpului său, el a înţeles cântecul saturaţiei şi psihoza unui şef în descompunere, şi speculează. Tineret parazit şi imoral.

Iată prima formă de manifestare a unei părţi din generaţia nouă, manifestare lipsită de orice trăire lăuntrică, de orice semn particular al momentului istoric în aşteptare.

Un fenomen şi mai simpatic se fixează în zborul desorientat spre nimicire al liberalilor. Partidul liberal n'are tineret. A avut, odată, când a fost tânăr el însuşi. Lipsa tineretului, în veacul tineretului, a impus partidului necesitatea de a creea acest tineret. Dar cum? Pentru liberali, problema generaţiei tinere a fost întotdeauna obsedantă, chinuitoare, ceva ce nu te lasă să trăeşti. Cu spectrul sinistru al «giovinezzei» în suflet, cu arma puterii în mână, ei au creiat tânărul la 45-50 ani, gâtuind, în lanţuri, pe cei de sub 30 de ani.

Forme de manifestare: Păreri libere, Românul şi grupul „H", al „h"-âmesiţilor, zic unii, al „Hidrofilei" alţii. A! mai uitasem, o manifestaţie constructivă: în greaua iarnă a anului 1933 d-l Mihail Berceanu, şeful tineretului, el însuşi tânăr de peste 50 ani, şi-a scos batalioanele să cureţe străzile capitalei de zăpadă.

De aci şi deviza acestui tineret: „prin curăţire către noi înşi-ne"!

Că-i propriu, că-i util generaţiei căreia voeşte să se ataşeze acest tineret, e inutil a discuta, deoarece, prin acel „noi înşi-ne" secular, concretizat azi în cenzură şi stare de asediu, — instrumente tare simpatice democraţiei, — generaţia verde liberală luptă împotriva a tot ce e verde.

Aceasta ar fi piramida democraţiei tinere, ilogică prin însăşi denumirile organizaţiilor democrate cărora li se afiliază, prin însăşi mijloacele lor de a se menţine, de a ascunde realitatea. Vom numi acest tineret, tineretul care nu s'a născut.

Pe cărarea piezişe acestui tineret, urcă greu, dar sigur, generaţia botezată în Iordanul anului 1922. E, în marşul acesta solemn, tragedia purtării Crucii spre Golgotha, măreţia gestului suprem petrecut în Vinerea cea mare şi isbăvitoarea credinţă a mântuirii din cea de a treia zi.

I-s'a zis, nejustificat, de „dreapta" iar, pentru învrăjbire, rotativele Sărindarului l-au făcut „extremist". Condeie cu greutate în publicistica pură şi puţină românească, [Dr. Vasile Marin în Axa; Tudor Bildariu în Cuvântul Studenţesc) au spulberat aceste cântece bune de adormit copii anului 1789 în leagăn, şi au fixat mişcarea şi tendinţa ei în cadrul firesc al statului totalitar prin tradiţie şi etnicitate.

Tineretului acesta, oamenii vremii nu l-au deschis porţile bugetului, ci pe ale temniţeii. În lanţuri jos, în funduri de pământ, o Universitate nouă s'a deschis, şi, din ea, când dreptatea s'a văzut, a ţâşnit spre lumină, un tineret cari, prin maturitatea problemei ce o pune, a încetat demult de a mai fi tânăr.

Acesta-i tineretul izolat, scos din lege. Tineretul acesta a suit culmea Golgothei româneşti. Linia de demarcaţie dintre el şi un alt tineret cari cearcă să urce cărarea spinoasă a aceleiaşi Golgothe, cu paşi de paradă, vom stabili-o în numărul viitor.

Pentru tineretul încătuşat, nu poate exista înfrângere, pentru că tineretul acesta opune tineretului care nu s'a născut, dar s'a făcut, cea mai extraordinară armă: TINEREŢEA.

Leon Th. Popescu.

O scrisoare document

D-l Docent Dr. V. Trifu, a trimes preşedintelui Congresului studenţimii Bucovinene, I. Străchinaru, următoarea scrisoare, pe care o publicăm cu titlu de documentare. Din ea se vede bine revolta sufletească a unui luptător curat şi cinstit, dar întodeauna pus în afara socotelilor electorale.

Credem că bârfelelor pe care foştii D-sale camarazi le svârle pe la colţuri de străzi, scrisoarea aceasta e cel mai bun răspuns.

Mult onorate Domnule Preşedinte,

Aş fi venit cu nespusă bucurie la Congresul studenţimii Bucovinene, unde reprezentanţii unui tineret intelectual care a văzut multe şi a suferit multe vor discuta atâtea probleme importante pentru orice român, cu dragoste de ţară.

Veţi discuta, în vechea cetate românească şi creştină a Sucevii, probleme fără a căror soluţionare grabnică şi luminată, nimeni nu poate întrezări românismului pe străvechile lui meleaguri, nici o speranţă de mai bine, în viitor Duşmanii naţiei noastre, duşmanii tuturor neamurilor, adică iudeo-francmasonii, ne-au întins şi nouă curse viclene: nenumăraţi cărturari, români prin actele lor oficiale, străini însă prin sufletul şi simţirile lor egoiste şi strâmte, îi ajută pe aceşti duşmani implacabili să întindă cât mai bine năvoadele pieirii româneşti.

Aş fi venit, în mijlocul studenţimii bucovinene, să văd, să admir pe aceşti nobili urmaşi ai plăeşilor, să iau dela dânşii îndemn şi consolare, spre a-mi putea duce şi mai departe crucea ce mi-am pus pe umeri din ziua când am atacat infecta sectă a francmasoneriei. Am pornit la drum greu, dar plin de avânt şi încredere, fiindcă am avut, la plecare, binecuvântarea şi sprijinul marelui nostru dascăl, Prof. Dr. Paulescu, a cărui amintire s'a prăznuit întâi, acolo, la Suceava, unde câţiva studenţi au orânduit, din propriul lor îndemn, cu puterile lor aşa de slabe, primul parastas pentru acest Apostol neîntinat al neamului, pentru acest sfânt care a murit fără să se gândească măcar să încline o clipă steagul luptei sfinte.

De atunci, dela moartea Prof. Paulescu, nu am făcut decât să cad întruna, copleşit de mizerii şi suferinţă, de tot felul, să cad, să mă ridic, să cad iarăşi rugându-mă mereu fierbinte lui Dumnezeu, să se ridice odată din mijlocul tineretului românesc câteva braţe mai vânjoase, să ducă mai departe, la isbândă, lupta în care abia mai pot rezista, ca vai de mine.

Iată-mă însă doborât din nou. Şi de data aceasta, ca mai întodeauna, trântit de perfidia masonică vârâtă în însăşi organizaţia politică pe care o servesc cu credinţă nestrămutată din copilăria mea.

Organizasem în judeţul Teleorman, sub steagul L. A. N. C., o cetăţuie puternică naţionalistă creştină anti-masonică. Eram mândru de ea. Deşi adversari, fruntaşii cărora le voiu purta până la moarte cea mai vie recunoştinţă, nu mi-au pus piedici, ba dinpotrivă, adesea mi-au ajutat. Era singurul judeţ din ţară unde adevăraţii naţionalişti, acei care s'au luptat şi au jerfit pentru ideal nu aveau nimic să-şi reproşeze.

Tocmai când socoteam mai puternică această cetăţuie, mă pomenesc că ea se desfiinţează, pentru a lăsa mână liberă în Teleorman celui mai odios politician, D-lui Stan Ghiţescu, masonizant feroce, pe motiv că... trebue să guvernăm. Incercasem, ca deputat cuzist, să organizez o cetăţuie anti-masonică în Judeţul Storojineţ, dar am fost izgonit pentru motiv „că nu sunt localnic". Incercasem pregătirea studenţimii bucureştene în tineretul L. A. N. C. Am fost izgonit pe motiv că nu vreau să mă războiesc cu

Faţă de atâta prigoană inexplicabilă, pe care de ani de zile o sufăr din partea unora din conducătorii L.A.N.C.-ului dar mai ales faţă de faptul că văd cu groază zădărnicirea luptei împotriva francmasoneriei, fac apel la tineretul universitar rămas încă vrednic, curat şi strig congresiştilor D-Voastre, cu desnădejdie, **înainte** *de a primi o lovitură definitivă: „Ajutor prieteni", nu pentru mine; căci nimic pe lume nu poate egala pentru mine gloria că am putut rezista atâta vreme. Strig „ajutor" pentru ţara care se prăpădeşte sub drapelele sfinte pe care poporul a jurat cu încredere şi a suferit, dar care azi se vând nu D-lui Goga, nici altei persoane, ci francmasonilor pentru cari jurămintele solemne nu contează când e vorba să nimicească naţionalismul, creştinismul sau monarhia.*

Infrânt, lovit pe la spate, în special de D-l Profesor Nichifor Crainic, care înainte de lovitură, încercase să-mi taie retragerea posibilă cerându-mi să combat pe Corneliu Zelea Codreanu şi pe admirabilul Ion Moţa, vă rog Domnule Preşedinte, şi pe D-voastră şi pe studenţii bucovineni, pe toţi studenţii, să vă uniţi, să nu aveţi încredere decât în unirea D-voastră. Să vă feriţi neapărat de masoni şi de toţi cei care au avut vreo legătură cu această oribilă orânduială masonică; feriţi-vă de ipocrizia neîntrecută a masoneriei.

Uniţi-vă şi porniţi năvalnic ca un potop să răsturnaţi idolii mincinoşi ori unde ar fi; chemaţi tineretul muncitoresc din sate şi oraşe alături de D-voastră şi salvaţi Neamul, cu Credinţa strămoşească, Tronul, înlăturând desastruoasa influenţă a masoneriei.

Lepădaţi-vă definitiv de patimi, de beţie, de curvie, de trufie, de orice poftă nimicitoare, căci ele sunt uneltele satanei şi veţi putea gusta, sunt sigur, dulcea satisfacţie a victoriei.

Sănătate şi izbândă.

Dr. V. TRIFU

6 Iulie 1935.

Naţionalism şi Democraţie de C. Dumitru+iean.

Un uriaş eveniment cultural s'a produs în orăşelul nostru şi pot zice chiar în univers: cartea mai sus menţionată a unui mare savant (cu condiţia să-l privim la microscop). Volumul de ca. 30 pagini începe cu parapon împotriva „Casei de Citire" în numele căreia şi-a băiguit conferinţa în faţa a 7 auditori strânşi cu arcanul. De ce „Casa de Citire" n'a vrut să-i tipărească cu banii ei conferinţa? sbiară.. savantul.!) Auzi, domnule, să se scumpească la o aşa capodoperă! Grea răspundere faţă de posteritate! (Contimporanii de, cum sunt ei: mai îngraţi). Astfel, adaugă năzuros „autorul" în acea prefaţă, de pe contrapagină, a trebuit să recurgă singur la publicitate, lucru atât de comun, ce-i repugnă. Nu-i place dar o face; vorba aceia, nu zic dar spun.

Luând-o „metodic", comite gafa sau trădarea—dacă e conştient—, de a confunda naţionalismul german agresiv şi cel ungar mârşav, cu naţionalismul nostru al Românilor cari nu vrem decât să ne apărăm cum spune poetul „sărăcia şi nevoile şi neamul" de invazia omizilor străine şi în special de jidani.

Cu informaţii antirasiste luate din gazetele hahamilor (Adevărul, Dimineaţa, Lupta, Zorile, Tempo), reeditează gafa lui Iamandi asupra străinătăţii oraşelor, după un an, cu încăpăţânare de asin.

O fi zicând că şi Piteştiul e înfiinţat de niscai-va jidani, deşi oraşul nostru n'a început să fie invadat de scârboasa rasă decât de vre-o 30 de ani.

Leacul mizeriei noastre e să creem burghezie la ţară, iar la oraşe, să nu-i supărăm de loc pe străini. Cum să facem burghezie la ţară? Foarte simplu, subînţelegem. Să li se mai dea ţăranilor improprietăriţi cu 2—3 pogoane, încă vre-o 30—40 de căciulă. Altfel ce burghezie ar fi? Dar de unde? Să li se aducă brazde? Din Palestina? Deocamdată era să trimitem noi acolo. Apoi să micşorăm preţul produselor industriale în favoarea celor agricole. Cum? Uite, să-i rugăm respectuos pe jidani şi alţi străini să nu se mai îmbogăţească prea mult speculând munca noastră şi să nu mai încerce să ne domine materialmente şi d. p. d. v. cultural. La sigur, ei o să se înduplece şi o să se înmoaie şi totul se va face deja cum e bine. Halal să-ţi fie, fiu de ţăran.

Autorul dă ca exemplu de naţionalism pe Tudor Vladimirescu care, către sfârşitul revoluţiei, dându-şi seama că străinii sug osânza ţării, s'a ridicat împotriva lor. Dar ce şi-a dat seama Tudor, nu-şi dă, după mai mult de un secol agravant, stârpitura ce dă lecţii de istorie. Mai adaogă că nu trebue să vorbeşti de naţionalism, maimuţărind deplasat vechia zicătoare că „marile pasiuni sunt mute".

Adică Ungurii ne înjură şi noi să stăm muţi, doar i-om lăsa liniştiţi şi pe Jidani.

Să amuţească el.

Dacă unii din noi luptăm desinteresaţi să aprindem în sufletul copiilor şi al tineretului sfântul naţionalism, aceasta înseamnă agitaţie sterilă, ne asigură „autorul" (p. 17 şi 32), amintindu-ne de Midas care neştiind să asculte a căpătat urechi de măgar. Ia vezi „autorule"!

Ca să terminăm, fiţuica D-lui C. Demetrian e una din porcăriile otrăvitoare ale înstrăinaţilor fripturişti ce mănâncă pâinea statului Român.

D. Al. Nanu.

1) N.B. Că sub auspiciile „Casei de Citire" s'au ţinut conferinţe recent de profesori universitari ca Rădulescu Motru, Mehedinţi, etc. şi nici una nu s'a tipărit spre a observa ridicolul pretenţiei, nedorniciei de publicitate.

INTAMPINARE

Se zvoneşte că guvernul nu ar mai avea multe zile de trăit şi că în Septembrie - poate mai de vreme—sau mai târziu vom avea alegeri.

Faptul trece ca oricare altul cu doza lui de banalitate, iar pe noi — deocamdată — puţin ne interesează când se va întâmpla aşteptata catastrofă.

Poate azi, poate mâine—poate peste un an.... Nu ne aşteptăm de loc la mai bine. In situaţia de acum şi cu oamenii cari sfidează astăzi de la cârma statului, nu avem ce spera alt, decât tot mai anapoda să meargă lucrurile. Ceace vrem să semnalăm nu este banalitatea căderii unui regim... cutare, sau măscăricimea unei alegeri, ci vom căuta să desprindem din amândouă un fir viu, existent— totuşi invizibil care nu va mai întârzia mult până săşi arate tăiuşul.

Dar să revenim — aşezându-ne cu o brazdă de timp în viitor alăturii de aşteptata catastrofă (Doamne fereşte)

Desigur, ziarele vor scria cu titluri de reclamă plecarea *guvernului deficitor*, febra din corpul diplomatic, audienţele.... Fiecare cap de grupă—cu listă— se va prezenta în faţa înaltului Monarh— promiţând baniţe de aur în sacul spart al statului, pâine cât roata carului pentru popor, equitate peste tot şi.... ploae la vreme. Pe la uşi, zgribuliţi, partizanii vor aştepta în frigură rezultatul audienţei gata să se arunce— înfometaţi asupra hoitului sfârticat— în cazul când *Şeful* e fericitul câştigător.

Mai multe zile, va fi criză... de guvern— în care timp cetăţenii vor ceti pe toate gardurile faimoase *manifeste către ţară*, descifrând înjurături la adresa miniştrilor din guvernarea trecută şi înţelegând din primele rânduri—că ei— cetăţeni—sunt cel puţin Dumnezeii în faţa cărorea—cu mâinile împreunate, îngenunchi se roagă *viitoarele excelenţe* să le dea.... votul.

....„*Domnule alegător*... *Iubiţi săteni*.. *Fraţi Români*... *Ţara îşi va spune cuvântul*.... *Ţărani sunt temelia statului*.... *Votul vostru însemnează salvarea ţării*... Votaţi cercul.... bâta.... coasa.... secerea.

Aşa va fi începutul şi sfârşitul fiecărui manifest, iar către mijloc ca.... cuprins, cifre mari şi apăsate vor arăta cât din bugetul statului se fură legal, cât ilegal, câte miliarde iau drumuri necunoscute peste graniţă, câte rămân în buzunarul Dumnealor Excelenţele, ... că singur cetăţeanul e cel ce mai poate salva din situaţia grea în care se găseşte ţara, că votul lui e.... balanţă, că dacă va pune pe cerc (de pildă) sau pe covrig (ştiţi povestea) va fi aşa.... etc.

In schimb, ţăranul nu va mai plăti bir, va fi stăpân pe munca lui (?) va vinde produsul cu preţ mare, va cumpăra pe nimica toată de-ale târgului, va avea tot din destul, va fi fericit ca în paradis... numai să voteze pe Cutare... viitor (pentru a cincea oară) ministru. Pela sate zi şi noapte vor cutreera maşinile cu *Domnii*... apaşii (Excelenţele) pentru alegeri. Şi vor aduna în miezul zilei cete de ţărani obidiţi şi flămânzi. Apaşi vor scoate mâini albe din mănuşi scumpe şi vor strânge la rând laba noduroasă, murdară şi crăpată de vânt a ţăranului (Domnul alegător). Apoi, ştergându-şi chelia, te vor înbăta cu vorbe şi cu ţuică, învrăjbindu-i şi vor merge mai departe în *sfânta lor misiune* de trimişi ai cerului să scape ţara şi pe cetăţeni din nevoi. Oameni se se vor aduna în partide, se vor duşmăni, vor lăsa plug pe brazdă şi copii plângând de foame şi vor merge la întruniri să mai afle de ale Domnilor. In ziua alegerilor sărbătoarea naţională a gloatei — garanţia libertăţei va fi susţinută prin cete de ciomăgaşi iar cei ce au dat ţuică mai multă şi au făgăduit mai mult...., vor fi aleşi. Triumfătorii a doua zi vor scrie apăsat la gazetă.. Ţara şi-a spus cuvântul şi va arăta locul măritelor căpetenii în înalta dregătorie, Banalitatea s'a sfârşit ca un morman de mascarade de prost gust. Viaţa îşi reia cursul ca şi până acum...., nevoi, criză nedreptate, jecmănire în ziua mare. Darabanele vor începe să-şi cânte mai febril doina la uşile cetăţenilor şi obidiţii, Domnii alegătorii... vor fi vânduţi sau sequestraţi pentru dări (ca să iasă cheltuiala) *Domnii* nu vor mai strica roţile limuzinelor în glodul satelor părăginite şi ţăranii cu mâinele pe pântecul gol vor ofta prelung zicând; „dar ne-au păcălit boerii..."

Domnilor, Excelenţe, şi eu sunt fiu de ţăran şi sunt sigur că şi tatăl meu a dat votul pe un ţoi de ţuică sau de frica bâtei. Ca el au făcut mulţi şi fac încă şi azi. Va veni vremea şi departe nu e când legiunile de torţe vor lumina mintea zăpăcită a ţăranului, a cetăţeanului şi dea Dumnezeu ca eu să fiu ultimul profet mincinos, dar să nu vă surprindă când Domnul alegător va fi cu adevărat Domn în ţara lui şi pe moşia lui, primindu-vă cu huiduieli.

Atunci deabia „Ţara îşi va spune cuvântul... zicând: Ajunge! nu mai poate merge, nu mai putem răbda atâta jaf.

Atunci uşile temniţelor se vor deschide largi şi singuri, Domniile voastre, vântură minciună, va trebui de bună voe să primiţi a vă ispăşi ticăloşia de acum.

Sică Popescu

Despre hula jidovilor asupra crestinilor

Esthera—Purim

de Călugărul NEOFIT (Vanva) Rabin botezat

Şi pentru acel sânge a proorocit mai înainte Ieremia zicând: „Şi în mâinile voastre s'au aflat sângiuri de suflete nevinovate". Asemenea şi proorocul Iezechiel a zis şi mai lămurit: „Cei ce *cu sânge mâncaţi* şi ochii voştri ridicaţi la spurcăciunile voastre, şi *vărsaţi sânge*".

In acea seară a zilei *Purim*, nici un jidov în toată lumea, nu e în minţile lui. Şi atunci se împlineşte cu ei blestemul lui Moise: „Domnul te va lovi cu orbire, nebuneală şi spaimă". Şi mulţi copii fură ei atunci dela creştini şi-i ţin ascunşi până la pastele lor, ce nu sunt departe, ca să aibă atunci sânge de creştin *muncit* şi să'l pună în azime.

La sărbarea *Purim* nu li trebue sânge *muncit*, ci numai se silesc a ucide un om în locul lui Aman; iar la paşti, trebue să aibă un creştin muncit, cum şi Christos a fost. Şi pentru aceasta aleg ei prunci mici: pe deoparte fiindcă-i pot *munci* lesne iar pe de alta, căci Christos a păzit fecioria.

Prin gura profetului Ieremia s'a spus:

„Printre poporul meu s'au găsit nelegiuiţi, cari întocmai ca păsărarii pun curse, în care să prinză oameni". (Ieremia, cap. II. v. 34).

Şi acum voiu să mai arăt pricina, de ce la serbarea *Purim* se fac turte în trei colţuri, amestecată cu miere, căci voi să ţin porunca înţeleptului Solomon: „Nu ascundeţi nici o taină!".

Turta în trei colţuri, amestecată cu miere şi sânge de creştin. se face aşa, spre batjocorea creştinilor, pentru credinţa lor în Sfânta Treime, ca Dumnezeu să umilească pe toţi creştinii cari ţin la Sfânta Treime.

Fiindcă nu este ovrei în lume, care să nu ia parte la sărbătoarea *Purim*, întrerupem aci înşirarea sărbătorilor ovreieşti şi ne mai oprim la istoricul acestei sărbători.

Esthera—Purim

Un fapt istoric petrecut în Persia în veacul VI-a a Chr. ne arată clar caracterul ovreesc.

Infiltraraa ovreilor în veacurile VIII-VI a Chr. în împărăţiile Asiriei, Babilonului şi în urmă a Perşiei, a făcut mult rău populaţiei băştinaşe din aceste imperii. In istorie această infiltrare vine sub numele de „captivitate asiriană", „captivitate babiloniană"; dar, deşi în „captivitate", ovreii au ştiut cu apucăturile lor de linguşire şi acaparare, să ajungă la bogăţii mari şi la influenţă puternică. Ei au sdruncinat salubritatea economică şi morală a acestor state şi au făcut, ca ele să cază victimă *politicei de hetaire ovreeşti*.

In Persia, ovreiul Mardochai, ca să poată pune stăpânire pe uşuratecul şi beţivul rege persan Ahasveros (numit în alte părţi Artaxerxes), îi dă în harem pe fică-sa *Esthera*. [1]). Cronistul jidan o numeşte pe Esthera „regină", dar ea era „regină" alături de sute altele din haremul regelui. Prin mijlocirea ei a ştiut Mardochai, să se vâre pe sub pielea regelui şi să'l facă pe acesta să prinză bănuială şi să disgratieze

1) Asemenea „gheşeft" nu e de mirare, căci la ovrei întâlnim foarte adese-ori făcându-se „afacerile" pe această cale.

CRESTATURI PE RABOJ.

Daţi primarului arginţii!

Din sursă publică aflăm că Primăria Oraşului a acordat Comunităţii Israelite din localitate suma de ***Lei 25.000***, (***două zeci şi cinci mii***) pentru terminarea lucrărilor sinagogii.

Nu ne miră gestul acesta larg, dar întrebăm mult obidita populaţie creştină, căreia i-se scot cu toba spre vânzare, în caz de neplata dăjdiilor, boarfele, cum şi pe oropsiţii negustori români cari luptă din greu cu concurenţa iudaică, ce zic de ţinta banului strâns cu sudoare şi vărsat casei comunale în semn de înaltă înţelegere cetăţenească?

Mi-se pare că, de ani de zile, un comitet de iniţiativă cearcă să găsească fondurile necesare pentru construirea unei Biserici a Garnizoanei locale, unde ostaşii neamului să sărute, înfriguraţi, o Evanghelie creştină.

Pentru Biserica ostaşilor noştri nu sunt bani?

Dă-le, Domnule Primar, că nu dai dela Dumneata, da-ţi-ar Dumnezeu râe jidovească pe suflet!.

Dans în sălile morţii

In atenţiunea d-lui G-ral Antonescu

Carnavalul a trecut, e drept, dar cum noi am apărut în mijlocul căldurilor, credem că ne este permis a semnala încă un fapt revoltător.

Toate seratele şi reuniunile Cercului Subofiţerilor din localitate s'au ţinut în saloanele aceleiaşi Comunităţi israelite. Nu ştim ce va fi îndreptăţit pe conducătorii subofiţerimii garnizoanei locale să aleagă saloanele pentru cari girează moral o Netthy Michelşte'n, un Mencer şi alţii de aceiaşi speţă, care, pe vremea când camarazii lor cădeau sub ploaia de gloanţe inamice, făceau afaceri pentru ca din ele să ofere azi oştirii române saloane de dans! dar rugăm frumos pe D-l General Antonescu să interzică pe viitor batjocorirea memoriei celor mai buni dintre noi, punând stavilă ospitalităţii iudaice şi frâu subalternilor cari nu cunosc rostul mâinilor ce li-se întind.

Subofiţeri români, jucând în sălile pe ale căror ziduri sunt imprimate efigiile tălmăcereştilor afaceri şi ale trădării, aplecaţi-vă urechea spre pământul din care ţâşneşte zvon de şoapte!

E glasul morţilor voştri camarazi, care vă blesteamă.

Iarăşi Costeştii, iarăşi Vişan.

De o serbare culturalicească din satul ăsta m'am mai ocupat eu odată, într'o altă foae şi tot despre unul ce se cheamă Vişan. Era vorba de Tata Vişan, un client al d-lui Jude Instructor Mamulea şi un oaspe distins al Hotelului de lângă bazinul cu apă din Piteşti.

S'apucase el, pe vremuri, la acea serbare, să bată cu ciomagul vre-o trei prieteni de ai noştri care nu strigaseră: Trăiască Armand Călinescu!

Fiul său azi,—student zice-se, bată-l păcatele,—tot la o serbare, se ridică la tribună, încalecă pe Pegas şi începe să lovească cu picioarele în funcţionarii statului, în justiţie, în Biserică, în şcoală, ba şi în tatăsău, provocând indignarea asistenţei.

Poftim: cum e turcu şi pistolul; sau: din Vişan, Vişan răsare.

Domnule Maior Niţă, D-ta ai aflat ceva, prin subalternii D-tale de acolo, despre Vişanul asta? Eu mă aşteptam să-l văd la parchet şi mai departe.

Ori Domnul Vişan nu-i pus sub supraveghere?

Puneţi-l, dar, în nici un caz, ca naţionalist înlănţuit,-pentru că n'are nimic comun cu acest naţionalism.

„Arta" dija a sosit la Piteşti

Un ovreiaş, roşcat şi pistruit al dracului, ce răspunde la numele Martin Marcovici s'a instalat în oraşul nostru făcând bune părăluţe cu „arta" lui de zugrav, scălâmbăind firmele creştinilor cu litere aşa zise „cubiste" de origină cuşer şi revoltând până şi pe coreligionarul său Einiger, căruia i-a luat pâinea dela gură: Acesta l-a reclamat Camerei de Muncă, loco, pentru lucru clandestin. Noi — deşi Einiger e tot evreu, însă al nostru de aci, şi mult mai accesibil ca Martinică venit din fundul Bistriţei—ne asociem plângerii lui, rugând organele de control al Camerei de Muncă, Camerei de Comerţ şi fiscului să aibă grijă de Martinel şi să-l întrebe ce acte are la mână ca să poată profesa meseria, dacă şi-a înscris firma şi dacă a dat fiscului ceva din zecile de mii pe care le-a încasat în câteva luni.

Deasemenea ne surprinde faptul că Marcovici, fiind militar dija, n'a fost văzut odată îmbrăcat ostăşeşte. ci tot timpul umblă civil, văzânduşi liniştit de meserie spre sfidarea Românilor proşti cărora li se fac băşici pe tălpi, la instrucţie—pe căldurile astea tropicale.

Rugăm respectos pe D-l Comandant al Regimentului 1 Vânători, din care numitul face parte, să-i aplice lui Martin Marcovici, „arta" şi'n militărie, Dacă nu, vom face noi instrucţie cu el.

Viaţa politică

Evenimentele politice din ultima săptămână merită o cercetare mai amănunţită. Păşind afară din cadrul normalului, viaţa publică îmbracă o formă nouă menită a da ecranului politic o coloratură aparte. Vom semnala dintru început noul partid

Totul pentru ţară.

Prin certificatul Nr. 9 al Ministerului de justiţie—Comisiunea Centrală Electorală, — a dat aviz de constituire legală partidului politic *„Totul pentru ţară"*, de sub şefia d-lui General Gh. Cantacuzino-Grănicerul. Prezenţa în fruntea partidului a Generalului erou e o garanţie suficientă pentru menţinerea liniei drepte pe care D-sa, la adânci bătrâneţe, a păşit, aspru şi senin.

Despre programul noului partid, nu-i nevoe să vorbim. Titulatura lui spune mai mult decât vorbele noastre. Redăm după ziarul *„Braţul de fier"* din Focşani, oficios al noului partid, întreg sensul dinamic al celor trei cuvinte menite să sgudue din temelie conştiinţa pură românească:

Trei cuvinte, cari spun atât de mult şi aşa de clar tot cuprinsul lor, încât e de prisos orice lămurire, orice comentare. „Totul pentru ţară", va trebui să devină dajdia oricărui român pentru salvarea neamului şi nu numai dajdia unei generaţii de sacrificaţi pentru binele tuturor.

Văd cu puterea închipuirii, cum se ridică ca o extraordinară clădire România nouă, România de mâine, clădire aşezată pe cea mai puternică temelie din câte s'a văzut.

De altfel temelia nu se vede, deoarece aşa este temelia; *„sub clădire se ascund pietrele dela temelie. Nici un nerod nu va tăgădui existenţa şi valoarea temeliei când ochilor i-se înfăţişează cea mai gigantică şi mai rezistentă clădire"*.

Fuziunea Goga-Cuza

Duminică la Iaşi, s'a perfectat fuziunea Goga-Cuza. printr'un jurământ depus, după o formulă unică, de către cei doi fruntaşi uniţi.

Au asistat fruntaşi din ambele tabere fuzionate.

S'a remarcat lipsa d-lui Valjean dela Gogişti şi a D-lor Dr. V. Trifu, avocat Emilian şi Pr. Popescu-Mozăceni şi alţi dela Cuzişti. Se pare că lipsa acestora din urmă se datoreşte nemulţumirilor iscate pe tema fuziunei şi ca o bună parte din tineretul L.A.N.C. e înregimentat în tabăra aceasta.

Dealtfel, scrisoarea d-lui Docent Dr. Trifu pe care o publicăm în numărul de faţă relevă o stare de lucruri surprinzătoare.

Lupta dela Mehedinţi

De două săptămâni, judeţul Mehedinţi e teatrul unor înverşunate lupte electorale pentru alegerea unui senator. Lupta se dă între aşa zisul front Constituţional, grupând organizaţiile George Brătianu-Mareşal Averescu şi Naţional-Ţărănişti sprijiniţi de guvernamentali cari nu candidează de o parte şi Frontul Românesc al D-lui Vaida dealtă-parte.

O întrunire a frontului Românesc la Turnu-Severin a strâns, în faţa vorbitorilor peste 8000 de ascultători.

Cu toată lupta înverşunată se pare că şansele de reuşită înclină spre Frontul Rsmânesc.

Cr.

---

pe cei mai credincioşi servitori şi miniştrii ai săi, şi, cu deosebire, pe aceia care nu prea aveau ochi de cumătră cu ovreii. Abuzurile ovreieşti făcuseră adică, să se nască în ţară un partid duşmănos ovreilor care cerea legi de ocrotire împotriva uzurei şi acapărărilor ovreeşti.

In fruntea lor sta ministrul Aman, care a îndrăsnit să se prezinte înaintea regelui şi să-i spuie ritos: „Este un popor, împrăştiat şi împărţit printre popoarele din toate ţinuturile împărăţiei tale şi legea lor este alta, decât a tuturor celorlalte popoare şi ei nu se supun legilor şi poruncilor regeşti; deci regele nu trebue să sufere, ca lucrurile să se petreacă astfel". Regele se hotărâse să ia măsuri contra ovreilor, ba chiar să-i expulzeze din ţară, iar cronistul ovreiu pretinde că Aman ar fi voit să sugrume pe fiii lui Iuda. Atunci ovreii au pus totul în mişcare ca să întoarcă inima regelui. Frumoasa „regină" prin meşteşugirile ei, a obţinut dela rege „după ce acesta se ameţise cu vin", o sentinţă contra lui Aman, cu care acesta fu condamnat la spânzurătoare, iar în locul lui, fu ridicat Mardochai la rangul de onoare, în care fusese Aman.

Apoi iarăşi a înduplecat Esthera pe rege „la beţie", să dea ovreilor printr'o „ordonanţă" puteri asupra tuturor duşmanilor lor; şi aşa s'a şi întâmplat. Mardochai, fiind atotputernic la curte şi având a face cu un rege aşa de slab, probabil că a dat el singur acea ordonanţă în locul regelui, falşificând pecetea lui. Ca justificare el face pe rege să'i zică Estherei şi tatălui ei:

„Scriţi voi dar, pentru ovrei, cum voiţi, în numele regelui şi puneţi pecetea cu inelul regelui"... Şi atunci a scris Mardochai de zor scrisori în numele regelui către fruntaşi ovreilor din ţară şi le-a pecetluit cu inelul regelui. Cu aceasta li s'a dat ovreilor putere „să sugrume şi să omoare pe toţi, câţi le erau duşmani, dimpreună cu copiii şi femeile lor, şi să le răpească averile".

„Si în toate ţinuturile unde a ajuns porunca regelui, era bucurie şi desfătare în rândurile ovreilor, era traiu cu belşug şi zile bune, *aşa că mulţi oameni din ţară se făceau ovrei căci îi apucase frica de ovrei*".

„Şi astfel trecură ovreii pe toţi duşmanii lor prin ascuţişul săbiei şi sugrumară şi omorâră şi făcură după placul lor, tot ce au voit cu cei ce le erau duşmani"...

(Aşa se spune în cartea Estherei).

Ovreii pretind că ar fi omorât cu această ocaziune 75.000 de persani.

„Purim", sărbătoarea răzbunării, care se serbează cu atâta alaiu în fiecare an, de ovreii din zilele noastre, este spre amintirea acestei fapte „eroice"(?!) şi care se potriveşte aşa de bine cu caracterul ovreiului, ce în loc de luptă piept la piept şi în faţă, se serveşte numai de luptă şi atacuri dosnice.

Această istorie a Estherei este icoana tipică a ovreiului laş şi răzbunător. Care popor cinstit s'ar fi putut servi de asemenea mijloace murdare şi pe urmă să se şi laude şi să glorifice, pe cocota şi pe neamul ei, ce a reuşit să birue pe duşman pe această cale?

Contrastul între mentalitatea semitică şi ariană se poate pune oare în lumină mai clară, decât în această faptă „vitejească" a neamului lui Iuda?

Popoarele cinstite îşi dobândesc izbânzile prin bărbaţi, ovreii prin prostituate.

Continuare în numărul viitor.

Spicuiri din presa naţionalistă

Intr'un articol intitulat „Ziare naţionaliste de provincie", publicat în „Poruncа Vremii" din săptămâna trecută, maestrul Dragoş Protopopescu relevă sufletul neîntinat al presei de atitudine naţională din provincie, cum şi marele ajutor pe care această presă bravă şi sinceră îl dă condeiului central.

Avem marea bucurie şi satisfacţie morală de a fi enumăraţi, de marele nostru confrate, printre acei care luptă, „fiind zilnic pândiţi de mizeria materială, ignoranţa, aroganţa şi impermeabilitatea semidocţiei presărate în mod egal pe toată suprafaţa ţării".

Pentru ca cititorii noştri să-şi poată da seama de trăinicia construcţiei la care aceşti salahori neplătiţi lucrează din greu şi harnic, înfiinţăm rubrica aceasta, — semn al înfrăţirii generale, întru închegarea unei lumi noi.

1) *Revista mea* Cluj, Iunie 1935.

Selecta tribună a D-rei Martha Rădulescu a reuşit în scurtă vreme, să imprime un blazon pe frontalul presei creştine de provincie.

Iată sfârşitul excelentului studiu al d-lui prof. Titus Mălai, intitulat: „Naţionalismul legionar":

Naţionalismul eroic de jertfă, de muncă, de credinţă, iată chemarea izbăvirii şi biruinţei naţionale:

„Ea urmează. O simţim cu toţii. După lunga noapte, poporul român aşteaptă răsăritul soarelui, aşteaptă ceasul învierii lui ca Neam.

Nu simţiţi din adâncuri cum clocoteşte marea renaştere a poporului român?

In această înviere va avea un rol covârşitor tinerimea. Pe dânsa o chiamă destinul să joace pe scena istoriei.

Nu ne înţeleg oamenii vechi? Nu ne înţeleg pentru că apelul sacru al destinului numai noi îl putem auzi, numai noi îl auzim, pentrucă numai nouă ni se adresează".

2) *Român'a Creştină* Chişinău Mai 1935.

Biciul din mâna camaradului Sergiu Florescu loveşte sigur şi precis. Părintele Emilian Cucuetu spune:

„Noi am pierdut curajul opiniunei, Nu-l mai avem nici măcar colectiv. N'avem nici o hotărâre fermă şi nici un eroism de a sfârşi odată cu plânsul şi spinarea plecată...

Dela înălţimea în care ne a pus Divinul Mântuitor, noi în loc să împletim funia şi să isgonim josnicia ce spurcă Biserica şi Naţiunea română, ne-am coborât jos, o tratăm smeriţi cu această josnicie întrupată, în limbaj academic şi diplomatic.

Este ceeace facem mereu. Este ceeace însă trebue să înceteze.

Până când oare vom lustrui cismele politicianilor, vom tremura sub pragurile francmasonilor cu petiţii timbrate şi cuviincioase la vedere?".

3) *Ideea naţională*, Buzău 6 Iunie 1935.

Excelenta revistă de sub conducerea d-lui N. N. Manolescu, în întregime demnă de orice intelectual cu grije de această idee, ne oferă sub semnătura D-lui Dan Rădulescu:

Ei bine, a jertfi onoruri, mărire, libertate, stimă, iubirea şi preţuirea semenilor, pentru a apăra un adevăr de care eşti convins că e de un mare interes social, este un act de eroism mai mare decât eroismul răsboinic; mai mare pentrucă este mai greu, pentrucă jertfa e lungă, multiplă şi constantă, amară în fiecare zi şi fără strălucire, căci adeseori eroul moral rămâne multă vreme singur.

4) *Gorjanul* Tg. Jiu 10 Iulie 1935.

Deşi ziarul acesta, unul dintre cele mai bine scrise şi mai serioase ziare de provincie, are un caracter independent, prin articolul de fond semnat de D-na Elena Schmidt-Faur şi intitulat „Femeia în statul democrat" aduce o palmă bine aplicată pe obrajii zugrăviţii ale agitatoarelor femeniste:

Iată-i sfârşitul:

Nu de mult am citit cum în Germania Adolf Hitler a răspuns femeilor care cereau drepturi politice. „Femeile la bucătărie"....

Femeile la bucătărie, alături de cămin, alături de copii...

Iar dacă în pieptul lor svâcneşte dorul de luptă, — eroismul, — apoi îl pot întrebuinţa cu folos ajutând pe bărbatul aflat în vârtejul luptelor vieţii şi crescându-şi copiii în acest sens.

O vorbă bună, spusă luptătorului avântat spre duşmanul ţării, de o femeie, poate să decidă de soarta luptei.

Energia femenină pusă în slujba ţării, — nu în slujba partidelor politice, — iată idealul care trebue să călăuzească femeile din ţara noastră...

Astfel de femei, crescute în spiritul dragostei creştine şi iubirii de ţară, nu se prea găsesc la noi.

Ele trebuesc create....

O şcoală în acest sens există, căci astăzi, în mijlocul valului de materialism imoral, pe care femeile îl întreţin cu defectele lor, apare, ca o torţă mântuitoare, femeia lagărelor de muncă, femeia luptătoare alături de luptători, *femeia legionară*, de care ne vom ocupa într'un număr viitor.

Numita Netty Michelstein.

Din cauza abondenţei materialului, am amânat „prea frumoasa viaţă a numitei Netty Michelstein" pentru numărul viitor, când vom veni cu amănunte senzaţionale.

Punem în vedere numitei a nu mai trimite, prin emisari, — fie ei chiar feţe bisericeşti, — propuneri tranzacţionale; contrariu vom fi nevoiţi a aviza Parchetul.

Ameninţările iarăş nu ne înspăimântă; vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Atragem atenţia opiniei publice creştine că, în urma destăinuirilor noastre, numita a da jos firma cu emblema „La hora ţărănească".

Asemenea semnalăm Băncei Naţionale a României, zărăfia clandestină ce se practică la uşa acestui magazin. Fiind îngrijată de soarta viitoare a construcţiilor, numita cumpără *aurul şi argintul ţăranilor*, pe preţuri derizorii, prin doi mijlocitori ce stau în permanenţă în uşa dugheanei.

Stăm la dispoziţia organelor B. N. R., în acest sens.

Redacţionale

Credeam că a sosit timpul să amintim stimaţilor noştri abonaţi că şi ei ne datorează ceva.

Modul cum ziarul nostru a fost primit în lumea creştină din Argeş şi Muşcel, ne face să credem că nu vom repeta apelul nostru şi că, după primirea acestui număr, ni-se vor trimite sumele atât de necesare menţinerii gazetei.

Dacă am avea şi bani cât suflet avem, fie siguri onoraţii noşti cetitori că nu le am cere nimic alt decât secondarea în luptă.

Noi luptăm cu sufletul împotriva banului evreesc a tot puternic.

Mandatele poştale vor fi trimise pe adresa tipografiei noastre cu specificarea pentru „Cuvântul Argeşului".

Asemenea rugăm pe D-nii abonaţi cari n'au primit regulat primele trei numere să ne avizeze spre a lua măsurile de rigoare.

Semnalaţi-ne orice abuzuri!

La o insultă,

studenţimea răspunde

In sesiunea trecută de examene, d-l Virgil Madgearu, — profesor la Academia Comercială şi fost de nu ştim câte ori ministru de finanţe, — satisfăcut numai de răspunsul unui jidan dintr'o întreagă serie de examinaţi, a găsit cu cale să insulte întreaga studenţime creştină, taxând-o, în cuvinte eftine, drept incapabilă, lichelistă, lipsită de simţul datoriei, bună numai de agitaţii.

Un răspuns drastic i-a dat d-l Gheorghe Furdui, preşedintele studenţimei Bucureştene, printr'o scrisoare deschisă publicată în Porunca Vremii.

Indignată, studenţimea înţelege să-i răspundă şi ea, într'alt mod, cu totul aparte de calificativele sale insultătoare, — calificative pe care finul său cu chip de monstru, piratul roşu Max Auşnitt, suntem siguri le plăteşte gras, — şi, în acest scop, studenţimea insultată, păşeşte la iniţiative cu totul demne.

Convinsă că numai o pregătire serioasă în cursul secundar poate da Universităţii o generaţie de studenţi care să n'aibă ocazia, — chiar dacă stomacul li-e gol, — să primească insulte din partea diverşilor Madgeari, *hotărăşte înfiinţarea, pe timpul verii, a unui Oficiu de meditaţii pentru elevii slabi sau corigenţi, fără nici o obligaţie materială din partea acestora sau a părinţilor lor.*

O echipă de studenţi, cuprinzând elemente grupate pe specialităţi, se pune, începând cu data de 20 Iulie crt., la dispoziţia celor dornici a-şi vedea temeinic asigurată reuşita în sesiunea de toamnă.

Informaţii detailate se pot lua dela redacţia acestui ziar.

Părinţi Creştini,

Cruţaţi-vă copii de insultele nejustificate ce mâine, pe băncile facultăţii, — atâta de mult încărcate de mizerie şi luptă desnădăjduită, — le vor primi din partea tuturor înstreinaţilor!

Aurel Bădescu
student în litere

De pe ochii voştri rupeţi
Pânza 'ntinsă de duşmani,
Voi cu inima creştină,
Nici un ac dela idani!

Cine ştie să moară,
Nu va fi rob nici odată.

Cine a îndrăgit străinii,
Mânca-i-ar inima câinii!

SPORTIVE

Sporting-Club, Sportul Studenţesc (Macedo-Român) 5-5 (3-2)

Duminică 14 Iulie crt., a avut loc pe arena sportivă din str. Primăverei, în faţa a peste 1500 spectatori, un match amical de Foot-Ball între echipa locală Sporting-Club şi Sportul Studenţesc Macedo-Român, de sub conducerea d-lui Dr. Gh. Papazissu.

A arbitrat d. Vlad Furtună la fluerul căruia s'au aliniat următoarele formaţii:

Sporting-Club, Petrică, Voica, Anastasescu, Cocoş, Drăgulescu, Bordony, Nicolau, Rădulescu, Cornel, Vasilescu, şi Luţă.

Sportul Studenţesc conduce jocul din primele minute şi, printr'o deschidere pe aripa dreaptă, reuşeşte să înscrie în minutul 12 prin Dumitriu primul punt.

Sporting la rândul său atacă cu înverşunare şi, găsind câmpul descoperit marchează în minutul 38. Urmează apoi nenumărate atacuri de-o parte şi de-alta, după care la pauză, jocul se termină cu 3-2,

După pauza Sporting îşi revine şi print'o centrare a lui Cornel, Luţă fiind pregătit schoo-tează puternic şi imparabil după tuşe în poarta Sportului Studenţesc, astfel scorul se ridică de 4-2 pentru gazde.

Din moment ce victoria era asigurată, Sportingul începe a face joc de demonstraţie. Or în contra Sp. Studenţesc, această tactică e cu totul riscantă.

Oaspeţi profită de un moment de neatenţie şi deslănţuie un atac energic. E rândul Sportingului să se desorienteze.

Jocul devine din ce în ce mai dur.

Au marcat dela Sporting Cornel (2), Nicolau (2) şi Luţă (1) iar dela Sportul Studenţesc au marcat Dumitrescu (2) Sdrula (2) şi Dimancea (1).

Matchul nu s'a desfăşurat în condiţiuni normale, datorită în special faptului că arbitrul d. Vlad Furtună, a fost insuficient.

Sporting Club a strălucit prin Petrică, Ică, Cornel, Nicolau, Luţă şi Voica.

Dumitriu, Sdrula şi Dimancea au fost vedetele Sportului Macedo-Român.

D. Vlad Furtună a condus extrem de slab.

Nicu Vreme

Abonamente:

Un an	100 Lei
Şase luni	60 „
Instituţii	200 „

Comercianţii, meseriaşii şi industriaşii români, vor avea în preţul abonamentului şi o reclamă gratuită.

Tipografia „Liga Poporului" Ion I. Iotta — Piteşti, Str. D-na Bălaşa Nr. 45